

יום העצמאות - פרשת אמור

ממלכת כהנים

”...אמר אל הכהנים בני אהרן.. לנפש לא יטמא בעמיו
כי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו.”
(ויקרא, כ"א א'-ב')

מעמדו המיוחד של הכהן, נובע בעיקר מייחוסו המשפחתי לזרע אהרן. כפועל יוצא, חל עליו איסור חמור להיטמא למת מבני ישראל. אולם, בשעה שמת אחד מבני משפחתו, הוא יורד ל'קרקע המציאות' וחובה עליו להיטמא למתו כאחד האדם. ברגע אחד, הוא יורד מגדולתו ולוקח 'פסק זמן' ממעמדו המיוחד. יום המוות אמור להזכיר לכולנו – לכהן, למלך וגם לשליט, שהחיים הם אפיזודה חולפת.

ישנה הקבלה ברורה בין מעמד הכהנים מול עם ישראל לבין מעמדו של עם ישראל אל מול עמים אחרים: **”וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כֹּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ”** (שמות י"ט, ו'). לא סתם אוסף של יחידים, אלא **ממלכה** שלמה שייעודה מקביל לייעודו של הכהן – להורות את דרך הישר ולהשכין שלום.

ימי הזיכרון הממלכתיים לנופלים ולנספים מבני עמנו - בארץ ובעולם, הם 'פסק זמן' ותזכורת לכך שמעמדנו כ"עם סגולה" וכמדינה עצמאית, מותנה בעצם קיום השליחות המוטלת עלינו - לשמש **דוגמא** להתנהלות ממלכתית ומוסרית. נאחל לעצמנו להצליח במשימה.

יום קימלמן

שיעור פרשת השבוע: נעמה סט

שבת פרשת אמור		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	19:04	זמן תפילין / טלית	04:51 ← 04:56
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30		
שחרית ע"מ	08:00	סוף זמן ק"ש	09:12 ← 09:15
מנחה	13:30		
	17:40	מנחה וערבית	19:15
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:29 ← 19:25
צאת השבת	20:01	ערבית	20:10

שבת
שלום

יודע חקלאי

ערב ערב אנו סופרים את שבעת השבועות, אותם נצטוונו למנות בפרשתנו, ולא ממש יודעים למה. קיים פער קשה לגישור בין הפירושים הקושרים את הספירה להכנה למתן תורה או לחיבור פסח ושבועות ובין פשט הפסוקים, העוסקים אך ורק בפעילות החקלאית האופיינית לעונה ובטקסים הפותחים וחותמים את התקופה - "מהחל חרמש בקמה". חולשתם של כל הפירושים המוכרים טמון כנראה בכך שהם נכתבו בין כותלי בית המדרש ובסבירות גבוהה הרחק מכנען וישראל. ברצוננו להציע **מבט חקלאי**, ארצישראלי, על תקופה זו, הקרוב אולי יותר לפשט המקרא ומחובר יותר לחוויה הייחודית של תקופה כה משמעותית במחזור החיים החקלאי.

הפרשנות הקלאסית מתייחסת לימים אלו כמעבר וכאמצעי - הם נדרשים כדי לעכל את החוויה העוצמתית של היציאה לחירות בפסח וכדי להתכונן לקבלת התורה בשבועות. מנגד, החקלאי המצוי בראשית עונות הקציר, הגדיש והדיש אשר יקבעו את גורלה הכלכלי של השנה, מזמן כבר שכח שהיה פעם פסח, ושבועות הרחק מעבר לאופק. עיקר מעייניו של האיכר מצויים בכאן ובעכשיו, במלאכת ההווה המתישה והרגישה. מאמץ ומחשבה רבה מושקעים באיכות התחמיץ ובהכנת החציר, רגשות תקווה וחשש מוהלים את זיעת קציר השעורים וההכנות לקציר החיטים וכל מה שאינו קשור נדחה לזמן אחר.

נדמה שזוהי גם המשמעות של הספירה - **היא באה למקד ולכוון אותנו להווה בו אנו נמצאים**, לאור חשיבותו ומשמעותו הרבה, ואין מטרתה רק לקחת אותנו מנקודה לנקודה על ציר הזמן. ספירה של זמן המחבר בין תקופות ואירועים שונים נועדה לעצב את התודעה של האדם הסופר, לסייע לו להרים לרגע מבט ולהצליח להכניס להקשר רחב את ההתמודדות היומיומית השוחקת, במיוחד בתקופה זו. מתוך תפיסה זו ניתן להבין את מקום המצוות המוזכרות בפרשתנו וממסגרות את התקופה - מנחות העומר והביכורים ומתנות העניים. דברים מעין אלו כותב הרד"ק הופמן בפרושו לפרשתנו:

"ראשית הקציר יהא מוקדש לה", והשארית לא תיאסף כולה בידי הבעלים, אלא פאת השדה והלקט ייעזבו לעניים. ההכרה בה', שהוא אדון הארץ, שנותנים לה ביטוי בהקדשת ראשית הקציר, מחייבת נתינת פאה ולקט לעניים. "אֲנִי ה' אֱ-לֹהֵיכֶם" - כך מסיים הכתוב: אני אדון העשירים והעניים כאחד, ולכבודו הקדשתם יחד את ראשית קצירכם."

מטרת הספירה אם כן, הינה לעצב ולרומם את חוויות התקופה. על החקלאי השקוע בעולם המעשה והחומר לזכור, במיוחד כעת, מניין מגיעה הברכה ומה תפקידו של השפע; לראות את החלש, לפתוח את הלב למי שזקוק לעזרה ולתת מקום גם לרוח המניעה את החומר.

לסיום, הנה קטע מן השיר 'תפילת-רוח' של נתן יונתן, המדגיש את תלות האדם החקלאי בכוחות הטבע ההפכפכים, האופייניים כל כך לעונות המעבר – אם סתיו ואם אביב.

"הַיָּרֵחַ הַסֵּתִי הַכָּבֵד הַמְּנִמִּיד", סֵתִי, זֶה הַמֶּלֶךְ
הַנִּכְוָנָה. כָּבֵד כְּמוֹ דָּבֶשׁ-תְּמָרִים אֶפֶל, וְהַבְּשָׁלוּת
שְׁהִיא, כָּדָּ אֹמְרִים, הַכֹּל. וְאַחֵר הַבְּשָׁלוּת מָה?
סֵתִי וְעוֹד סֵתִי מִחֵר וּמִחֵר, אֲבָל זֹהִי אֲדָמְתָּךְ
וְאַלֶּה הָרוּחוֹת; דְּרוֹמִית שְׁקֵשָׁה לְחֹטִים שְׁלֹא נִמְלְאוּ
וְנִפְּה לְזִיתִים שֶׁהִנְצוּ, וְרוּחַ צְפוֹנִית שֶׁמִּיטִּיבָה
עִם הַחֹשֶׁה הַצֵּעִירָה וְגוֹזְלֶת נֶצֶחַ רֶכֶּה שֶׁל זִיתִים;
וְאַתָּה, לֵד וְהַתְּפִלָּל אֶל הָרוּחַ...

דברים je אנה אה בבית הקברות, ביום הזכרון לשואה ולגבורה

אני נכדתה של סבתא לאה ברמן לבית עמנואל, שהוריה ראו את הנולד, עזבו את גרמניה לפני המלחמה הנוראה, עלו לארץ והתיישבו בחיפה.

אני נכדתו של סבא ברוך ברמן מקלן שבגרמניה אשר עלה לארץ מסיבות ציוניות, בעוד הוריו וקרוביהם, אשר לא ראו את ניצני הרוע, נשארו ונספו בשואה.

אני נכדתה של סבתא מטיה וסטרייך לבית כהן, אשר התחבאה בעליית הגג אצל משפחת בודל באוטרקט שבהולנד, יחד עם הוריה ואחותה. לפני כשנתיים התקבל אישור מ"יד ושם" להעניק להם את התואר הנאצל "חסידי אומות העולם". הטקס מתעכב בגלל הקורונה ונייחל שיתקיים בקרוב. אני נכדתו של שלמה דה ליבר שלא פגשתי מעולם, ושאיבד את כל משפחתו באושוויץ.

כמעט 80 שנה לאחר סיום מלחמה ההיא, כאשר מהשורדים והניצולים נותרו מעטים והם מתמעטים מיום ליום, כאשר בקרוב יוותרו רק ספרי זיכרונות ומחקר, תמונות וסרטים, רובצת על כתפינו, הדור השלישי, אחריות כבדה - האחריות על הזיכרון.

כיצד נשמור ונעביר את הזיכרון כשאנו הולכים ומתרחקים ? איזה זיכרון אנחנו רוצים לשמר? מה המשמעות של זיכרון זה?

יהודה עמיחי כותב בספרו "פתוח סגור פתוח", את השורות הבאות -

ואיך עומדים בטקס זכרון? זקופים או כפופים
מתוהים כאהל או ברשול של אכל,
ראש משפל באשמים או ראש מורם בהפגנה נגד המות,
עינים פעורות וקפואות בעיני המתים
או עינים עצומות, לראות כוכבים בפנים,
ומה השעה הטובה לזכור? בצהרי היום
כשהצל חבוי מתחת רגלינו, או בין הערבים
כשהצל מתארך כגעגועים
שאין להם ראשית ולא תכלית, כמו אֵלִידים?

כיצד נעביר לדורות הבאים את זיכרון השואה, ואת סיפורם של הניצולים והנרצחים ?
האם הזיכרון שלנו יהיה זיכרון של קורבן תאב נקם ?

האם נוכל להישיר מבט אל הרוע, ולחשוב כיצד אדם הנברא בצלם, מגיע לתהומות שכאלה, והופך למכונת רצח?
האם נוכל לזכור את הגבורה וגדלות הנפש של יהודים וגם את של אלה שאינם יהודים? האם המשפט "לעולם לא עוד" מכיל בתוכו רק רצון לנקם ובניית כח מגן ותוקף, או גם הבנה שנחוץ חינוך וידע בכדי לשמור על צלם אנוש?

בעיניי, כל זיכרון מתחיל בידע. ידע הוא כח, כדי "לזכור הכל ודבר לא לשכוח" - עלינו קודם לדעת, ומפורסמים דבריו של יגאל אלון – "עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל". נלמד מה התרחש ביוון, גרמניה, הונגריה ובולגריה, בורשה, לודז' וקרקוב. נלמד להבחין בין טרבלניקה, מיידנק ואושוויץ.

האם נוכל לשאול את עצמינו ואת הדורות אחרינו - לו היינו בני עם אחר, כיצד אנו היינו נוהגים? האם היינו מוכנים לסכן את חייו וחיי משפחתנו כדי לסייע לאנשים זרים? האם היינו מסכנים את ארבעת ילדינו ומחביאים זרים בעליית הגג שלנו? האם היינו מסתכנים ברכיבה על אופניים לכפרים, כאשר מפציצים טסים בשמיים, כדי לחפש אוכל לדיירים שמתחבאים בעליית הגג?

נראה לי שאי אפשר השנה לעמוד פה ולדבר על זיכרון השואה, מבלי להזכיר את המלחמה שמתחוללת באירופה. בחודשיים האחרונים כלי התקשורת מלאים בתמונות ותיאורים של פליטים ושל זוועות המתחוללות כנגד אנשים חפים מפשע. אני לא משווה. אני רק מבינה. .. ונזכרת בסיפורה של סבתי, שכנערה צעירה ראתה ממרומי הכרמל את האוניה פאטריה – עולה באש, בעיצומה של המלחמה. באמצעות אוניה זו רצו הבריטים לגרש למאוריציוס מעפילים שנתפסו, וארגון "ההגנה" ניסה לעכב זאת ופוצץ אותה.

אלי ויזל, ניצול שואה וחתן פרס נובל לשלום, שנפטר לפני כשש שנים, אמר (ואני חשה שיש בדבריו משום נבואה) – "עלינו לקחת צד, תמיד. ניטראליות עוזרת לתוקפן, לעולם לא לקורבן. שתיקה מעודדת את המענה, לעולם לא את המעונה".

האם אנו - כמדינה, כחברה וכבודדים - מסוגלים לאזור את האומץ ואת כוחות הנפש כדי לעשות כמעשה משפחת בודל, שהחביאה את משפחתה של סבתי באוטרכט?

לרונן ארד, אתך באבלך על פטירת אחיך

אדם אדרי ז"ל

קיבוץ סעד

10 מי יודע? – פסחא אלוהי הרב ארי

(בסוף כל שאלה יש הפניה לעליה לתורה שם נמצאת התשובה- תשובות במהופך בעמוד 14)

1. מיהם שבעת הקרובים שהכהן נטמא להם במותם? איך התורה מכנה את אשת הכהן? (ראשון)
2. מנו שני הבדלים בין קדושת כהן גדול לקדושת כהן הדיוט. האחד בהלכות טומאה והשני בהלכות נישואין. (ראשון)
3. האם לכהן עם מום מותר לאכול בשר קדשים? (שני)
4. מהו איסור 'אותו ואת בנו'? נסו להסביר מדוע אסרה זאת התורה? (שלישי)
5. מהו התאריך בו מתחילים לספור ספירת העומר? כמה ימים סופרים? (רביעי)
6. מהם החגים שאנחנו חוגגים בתאריכים הבאים: א. בחודש השביעי באחד לחודש. ב. בעשור לחודש השביעי. (חמישי)
7. "ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם" – באיזה חג מדובר? מה היה בשבעת הימים שלפניו? (שישי)
8. כיצד מכנים היום "פרי עץ הדור"? מהו "ענף עץ עבות"? (שישי)
9. מדוע אנחנו יושבים בסוכה בחג הסוכות? (שישי)
10. כמה לחמים מונחים על שולחן לחם הפנים? באיזה יום בשבוע היו מחליפים את הלחם?

אָרץ מולדת

רציתי לכתוב לכבוד יום העצמאות סיפור אופטימי, על אודות מדינת ישראל רבת ההישגים, על אודות מדינתנו המתקדמת הזוכה לשבחים רבים כל כך ושעל אף קוטנה, דומה שהפכה למעצמה שלא ניתן להתעלם ממנה ומהצלחותיה. רציתי לספר על אודות ציונות מודרנית של מדע, רפואה, טכנולוגיה, חברה אנושית, חינוך, על נפלאות ארצנו, יפי הטבע בה, ועל אודות העונג לחיות בה, להיות ישראלי.

אבל אז באו המלחמה הנוראית באוקראינה, התגברות המערכה שבין המלחמות ושוב גל הפיגועים הקטלני והמתריס שבעת כתיבת דברים אלה עדיין לא תם. הלנצח נאכל חרב? עד מתי נמשיך לשכל בני עמנו? עד מתי יהיה רלוונטי שירו של שאול טשרניחובסקי?

"ראי אדמה כי היינו בזבזנים עד מאוד!..."

"...הא לך הטובים בבנינו, נוער טהר חלומות

ברי לב, נקיי כפיים, טרם חלאת אדמות

וארג יומם עוד שתי, ארג תקוות יום יבוא,

אין לנו טובים מכל אלה. הראית? ואיפה?..."

נשיא מדינת ישראל לשעבר, שר, המפקד המיתולוגי של חיל האוויר וראש אג"מ, עזר ויצמן, התייחס לדברים אלה כבר לפני שנים רבות, ודומה שדבריו נכוחים ומשמעותיים מתמיד: "העם היהודי היה תמיד סבלני. קוצר רוח לא היה מתכונות היסוד שלו. אלפיים שנה התפלל העם: 'בשנה הבאה בירושלים' – ולא נתקצרה רוחו. אחת התופעות השליליות שנתלוו אל שובו של העם לארצו, היה איזה קוצר רוח כזה, חוסר סבלנות והנטייה לדחוק את הקץ. מכאן – חוסר ההבנה. מכאן שאלות בנוסח: עד מתי? מה יהיה הסוף? מכאן – ההתכרסמות העצמית של ערכים והספקנות וה'נשבר לנו מהמלחמות'. "...מי שהאמין כמוני בהכרח להציג איכות מול כמות, מוכרח היה לטפח את האיכות. וחלק מהאיכות – חלק עיקרי שבה, שבלעדיו אין היא אלא מילה שדופה וריקה מתוכן – הוא לבסס את הערכים הציוניים ולדעת בכל נים מנימך, בכל נשמת אפך, מדוע אתה כאן, מה זכותך להיות כאן ומדוע אין אף אויב יכול לעקור אותך מכאן."

דומה בעיני כי לעיתים, גם כיום, אנחנו שוכחים ערכי הציונות, נראה כי "ציונות" הפכה מילה שאין להשתמש בה, ועל המכריז על עצמו "ציוני" לחוש בושה, נחיתות מסוימת, שכן פסה הציונות ואיננה אקטואלית עוד.

תקופת הפיגועים האחרונה, יצרה מעין "היסטריה", ביטויי חולשה, לחץ רב, חרדה, שהתקשורת מעודדת ומלבה; גם לתופעות מעין אלה התייחס עזר ויצמן כבר לפני שנים: "...והמהות הזאת אינה סובלת קוצר רוח ואינה מתיישבת עם רפיון רוח. הנושא של התבססות באזור הזה דורש זמן ואין לדחוק את הקץ. דרושה כל קשיות העורף של העם היהודי, כל המסורת הארוכה שלו, כדי לשאת בכל התלאות ובכל אי הנעימויות ובכל מסכות הדמים הכבדות ובכל סוגי הצער והיגון – לא להרפות, ולא להחלש ולחזור ולשנן באוזני עצמנו, למען החוסן הפנימי שלנו, שאחרי אלפיים שנות גלות, תפילה וגעגועים, אין לאף אחד הזכות לקבוע, שחמישים שנה, או שמונים, או מאה, זהו פרק זמן ארוך מדי, להחזיר עם לארצו ולבסס אותו שם ולעקור מלב אויביו את האשלייה המפתה, שהעם הזה בא לכאן רק כתופעה זמנית, חולפת." "...קוצר רוח הוא יסוד של חולשה במאבקו של עם. עלינו להבין כי מן ההתחלה – עד שנשב כאן לבטח ונפרוק את נשקנו ונחדל לקבור את מתינו, רחוקה עדיין הדרך." אכן, אנו אמורים להתחזק בכל מובן: לחזק חוסן נפשי, לחזק ערכיות, לחזק מדינתנו על כל נגזרותיה ולהופכה כפי שרצה עזר ויצמן, ל"מיני מעצמה", תוך האדרת עוצמתנו הצבאית, הכלכלית והחברתית. עלינו להיות מדינה "בעלת איכות רוחנית, מקצועית, טכנולוגית וצבאית", כדבריו.

אני סוקר ההיסטוריה מאז משפחתי בארצנו, דורות רבים מאוד בירושלים ובגליל, ורואה כמובן כי לכל אורכה לא תמו כלל המלחמות ופעולות הטרור והאיבה. עמדנו בכולן מתוך חוסן נפשי רב, מתוך דבקות, נכונות לעשייה ולתרומה, מתוך ראיית החשיבות העצומה בבניית מדינה, ארץ מולדת שאיננה כשאר העמים, שאיננה "סתם עוד מדינה". לדעתי, אם נהייה "עוד מדינה", עם ככל העמים, לא תהייה הצדקה לקיומנו כאן, ונחדל להתקיים. אֶל למצב הבטחוני לערער חוסנו. עלינו להתחזק, לשוב ולשלוט בעוצמה ובנחישות בכל מקומותינו וגבולותינו וכלפי כל אויב, מבית ומחוץ, ולהאדיר עוצמתה הערכית, המוסרית, החברתית והאנושית של מדינתנו. ואשוב לדברי עזר ויצמן, שתואמים לחלוטין את מחשבותיי, "...ולכן במקום לשאול: מה יהיה הסוף? ולצפות שהתשובה תבוא מפי הגבורה, חייב כל אחד מאיתנו לשאול את עצמו יום – יום: מה עשיתי היום **בעצמי** [ההדגשה במקור, א.כ.], כדי לצעוד צעד קטן מן ההתחלה הקשה אל הסוף הטוב, בטיפול האיכות הכוללת, בשטח הקטן שבו אני חי ופועל."

ואשמח לסיים בדבריו של דוד בן גוריון, כפי שאמרם בארוע לציון יום הולדתו השמונים וחמישה בכנסת ישראל: "מחוז חפצנו ההיסטורי הוא חברה חדשה הבנויה על חירות, שיוויון, סובלנות, עזרה הדדית ואהבת הבריות. חברה שאין בה ניצול, אפליה, שיעבוד, שילטון איש באיש. אין אנו יכולים להתפאר שהעם בישראל הוא כבר עכשיו עם סגולה. מעמדנו הבין-לאומי ייקבע לא מעושרנו החומרי כביכול או מגבורתנו הצבאית, אלא על ידי המאור המוסרי של מפעלנו. אם כי לא מעט הצללים, מהם גם כמה צללים כבדים בחיינו עכשיו, יש לנו יסוד מספיק להאמין כי יש ביכולתנו להיות עם סגולה." דבריו מקבלים משנה תוקף גם כיום.

אני מאחל לנו ולמדינתנו, להיות עם סגולה, להשתפר בכל הממדים האנושיים הזקוקים נואשות לשיפור, להתאחד ולהתלכד לאור מסורת ישראל, ערכי הנביאים ורוח הציונות, לזכור ולממש חשיבות קיומו של העם היהודי בארצו, להתחזק ולהתחסן, להאדיר דמוקרטיה בריאה, שיהיו אזרחי המדינה דואגים לה ופועלים רבות למענה ושתהא המדינה דואגת מאוד לאזרחיה ופועלת רבות למענם, כי אנחנו והיא, חד הם.

ד"ר אבי כספי

(אביה של חברתנו שקמה כספי יניב)

מהנצלה באוצרת דת

מזה זמן שלא דיווחתי באופן מסודר על הנעשה בוועדה וכעת כשאנו 'בין אירועים וחגים' מן הראוי לעשות זאת.

במסגרת 'שנת השמיטה' והרצון שלנו ליצור תוכן שגם יגביר את לימוד התורה שלנו כפרטים וכקהילה וגם יוסיף הזדמנויות למפגש חברתי, אנו משתדלים לקיים פעילויות מסוגים שונים מטעם הוועדה לפחות פעם בחודש, כאשר אנו משתדלים לעסוק בנושאים רלוונטיים מענייני דיומא ולפנות לקהלי יעד מגוונים. בחודש ניסן קיימנו מספר אירועים:

ערב שיח בנושא קליטת פליטים מאוקראינה – במסגרת הערב שמענו את עו"ד יונתן יעקבוביץ ואת פרופ' אבי שגיא שפרסו בפנינו כל אחד את משנתו בנוגע לקליטת פליטים ותפקידה של המדינה בסיטואציה הקשה שנוצרה. את הדברים שמענו בשבוע שקדם לפסח, בו אנו מספרים את סיפור היציאה שלנו כעם מעבדות לחרות, והערב היה טעון וכואב. הדברים העלו נקודות רבות למחשבה הן על תפקידיה של המדינה והן על החובה והיכולת שלנו כפרטים וכקיבוץ לסייע לפליטים. בגלל חשיבותו של הערב פרסמנו אותו גם ליתר חברי הקב"ד.

אפיית מצות - לפני חג הפסח, קיימנו אפיית מצות מהדרין למעוניינים. הרעיון לקיים את האפייה הועלה על-ידי נטע בן עמי שגם עזרה רבות בביצוע. בהזדמנות זו אדגיש כי יוזמות מן השטח חשובות מאד בעיני והן מסייעות לוועדה לספק את צרכי הציבור. אם למישהו/י יש יוזמות נוספות, ניתן לפנות אלי ואשמח מאד לסייע בהוצאה לפועל של יוזמות הקשורות לתחומים השייכים לוועדת דת.

'נעשה במשנה' – בשעה טובה, עם חג הפסח ותחילת ימי הספירה פתחנו במבצע 'נעשה במשנה' שאנו כעת עומדים בעיצומו. הרישום ללימוד מרשים מאד וכעת נותרו שתי(!) מסכתות מיוזמות בלבד (אהלות ונגעים, למעוניינים). משמח במיוחד לראות את בני הנוער שלנו שנרתמו ללימוד ונרשמו למספר מכובד של מסכתות, חיילכם וחיילכן לאורייטא!

את מבצע 'נעשה במשנה' תכננו לפתוח בטיול קהילתי בשיתוף עם ועדת תרבות בחוה"מ פסח. לצערנו עקב מיעוט נרשמים הטיול בוטל והפתיחה החגיגית למבצע התקיימה ביום שני בשבוע שעבר. בפתיחה, שהייתה קטנה ואינטימית מבחינת מספר המשתתפים, קיימנו שיעורים קצרים למבוגרים והפעלות שונות לילדים, הכל סביב עולם המשנה והתנאים. בסוף התכנסנו צעירים ומבוגרים וברוב הדר חילקנו מסכתות וסימניות ללומדים. הארגון של הפתיחה לא היה פשוט והוא דרש שיתוף פעולה של א/נשים רבים. אני מודה מקרב לב לכל מי שנרתם לסייע, גם בהתראה קצרה, ובמיוחד לשקד לנדאו על עבודתה המסורה ועזרתה בהוצאת הדברים מהכח אל הפועל!

חשוב לנו שלימוד המשניות הקהילתי יכלול גם את הילדים ועל כן רתמנו לכך גם את הסבב החדש של **המתמיד** המתקיים בימות השבוע לפני ערבית ואת **לימוד הורים וילדים** בשבת אחה"צ אשר חזר מפגרה קצרה. מוזמנים להצטרף ולהגיע.

במקביל לענייני תוכן ומהות, הוועדה עוסקת גם בתפעול הצדדים הלוגיסטיים הקשורים לצרכי הדת. ברצוני להתייחס כאן לשני עניינים מתחום זה:

בית המדרש – מזה כחצי שנה אבישי אלון עובד בבית המדרש בצמוד לאליהוא ובהנחייתו. ביחד עם אליהוא, אבישי דואג לשמור על בית המדרש מסודר ומאורגן. הסדר במקום מורגש ושוב נעים לשבת וללמוד בבית המדרש. תודה לאבישי ולאליהוא על עבודתם המסורה. בהזדמנות נזכיר כי אין להביא ספרים אל בית המדרש ללא תיאום עם אליהוא.

גניזה – חברי הצוות הטכני של ועדת דת מקפידים לפנות את הגניזה בכל פעם שמצטברת כמות הדורשת פינוי. לצערנו, לא פעם אנשים מפנים לשם את תכולת ביתם ונפטרים מספרים שהתבלו ושאינן בהם צורך יותר, גם אם אלו כלל לא זקוקים לגניזה. דבר זה מקשה הן על הגישה לשירותי הנשים והן על חברי הוועדה המפנים את הגניזה. נזכיר כי גם אם הספרים אכן זקוקים לגניזה, פינוי ספריות שלמות מן הבתים איננו בתחום אחריותה של ועדת דת ובמידה ולחבר ישנם ספרים רבים הטעונים גניזה, עליו לפנותם באופן עצמאי. בזמן הקרוב נפעל להעמדת מיכל מסודר לדפים הדורשים גניזה עם הנחיות מסודרות מה יש לגנוז ומה ניתן למחזר ובתקווה שכך תיפתר הבעיה בתחום זה.

ולסיום – תזכורת:

מזכירים שניתן להוסיף **'שמיטון'** אחד או יותר לכל קנייה בכלבו. הכסף המתקבל מן ה"שמיטונים" מועבר לחסד אמיתי.

עקמה בשל ואצת דת

מַשְׁנֵה בַּמִּשְׁנָה

לכבוד המנהג ללמוד את מסכת אבות בתקופה שבין פסח לשבועות, נקדיש את הדברים הבאים לשני הפרקים הראשונים של המסכת ונתמקד במבנה המיוחד שלהם. הדברים יובאו בקיצור ובאופן כללי, ללא כניסה לפרטים או מיצוי של הנושא, ויש בהם הזמנה להמשך עיון ולימוד אישי של כל אחד ואחת.

כאשר ניגשים ללמוד מסכת חשוב מאד לעמוד על המבנה שלה – מה הנושאים בהם עוסקת? מה היחס בין הפרקים השונים והסדר בו הם מסודרים? האם ניתן לחלק אותה לתת-יחידות? האם ניתן לעמוד על מוטיבים ספרותיים שונים כדוגמת תבניות מספריות, מילים מנחות וכד' [ממליצה לכל לומד ולומדת לעשות זאת עם המסכת שלו/ה!]

את מסכת אבות ניתן לחלק לשלושה חלקים עיקריים: (1) פרקים א-ב עד משנה יד, (2) פרק ב משנה טו ועד סוף פרק ד, (3) פרק ה. פרק ו (פרק 'קניין תורה') נוסף למסכת בתקופה מאוחרת, ייתכן כחלק מהמנהג ללמוד את מסכת אבות בשש השבתות שבין פסח לשבועות, ותוכנו של הפרק מתאים לערב שבועות. כל חלק בנוי באופן שונה. העיקרון הסידורי של פרק ה הוא מספרי, רשימות של דברים על-פי מספר בסדר יורד (עשר: מאמרות, דורות, נסיונות ועוד. שבע: דברים בגולם ובחכם, מיני פורעניות. ארבע: מדות באדם, בדעות, בתלמידים וכו'). המבנה של היחידה השנייה, אמצע פרק ב עד סוף פרק ד, רופף וקשה יותר להגדרה. היחידה מורכבת ממאמרים של תנאים שונים. ייתכן שישנו סידור כרונולוגי מסוים (למשל בפרק ג חכמי דור יבנה שאינם תלמידי ריב"ז) אך הוא משופע בחריגות וייתכן שאף קשרים לשוניים שונים השפיעו על הסידור (אם למי מהקוראים יש הצעה מעניינת, אשמח לשמוע).

מכאן, נעבור לעיקר ענייננו: סידורה המוקפד של היחידה הראשונה. נביא את עיקרי הדברים:

[א,א] משה **קבל** תורה מסיני **ומסרה** ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים **מסרוה** לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים... [ב] שמעון הצדיק היה משירי כנסת הגדולה, הוא היה אומר...

[ג] אנטיגנוס איש סוכו **קבל** משמעון הצדיק. הוא היה אומר...

[ד] יוסי בן יעזר איש צרדה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים **קבלו** מהם. יוסי בן יעזר אומר... [ה] יוסי בן יוחנן איש ירושלים אומר...

[ו] יהושע בן פרחיה ונתאי הארכלי **קבלו** מהם. יהושע בן פרחיה אומר... [ז] נתאי הארכלי אומר...

[ח] יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח **קבלו** מהם. יהודה בן טבאי אומר... [ט] שמעון בן שטח אומר...

[י] שמעיה ואבטליון **קבלו** מהם. שמעיה אומר... [יא] אבטליון אומר...

[יב] הלל ושמאי **קבלו** מהם. הלל אומר... [טו] שמאי אומר...

[טז] רבן גמליאל אומר...

[יז] שמעון בנו אומר...

[יח] רבן שמעון בן גמליאל אומר...

[ב,א] רבי אומר...

[ב] רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר...

[ד] ... הלל אומר...

[ח] רבן יוחנן בן זכאי **קבל** מההלל ומשמאי. הוא היה אומר...

חמשה תלמידים היו לרבן יוחנן בן זכאי ואלו הן: רבי אליעזר בן הורקנוס ורבי יהושע בן חנניה ורבי יוסי הכהן ורבי שמעון בן נתנאל ורבי אלעזר בן ערך...

[ט] אמר להם צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם ...

[י] הם אמרו שלשה דברים...

כפי שניתן לראות בקלות מן המילה המודגשת, עיקרה של היחידה היא בקבלת התורה ובמסירתה מדור לדור, בשרשרת מסירה מבוססת ואמינה החוזרת עד למשה רבנו [נסו לחשוב – מי חסר במשנה א בין מקבלי ומוסרי התורה?]. חוקרים שונים הציעו שמטרתה של יחידה זו בכלל ומשנה א בפרט לבסס את תוקפה ואמינותה של התורה שבעל פה, כנגד קבוצות וכתות שונות שכפרו באמינותה של התורה שבעל-פה ובסמכותם של חכמים לפרשה.

אם נצמד לשורש קב"ל, נגלה כי לאחר דבריהם של הלל ושמאי (פרק א משניות יב-טו) ההמשך המתבקש מצוי בפרק ב משנה ח: "רבן יוחנן בן זכאי קבל מהלל ושמאי", אלא שבין המשניות מפרידות כעשר משניות בהן מובאים מאמרים ללא התייחסות לקבלה. כל החכמים המובאים במשניות אלו הם חכמים המשתייכים לשושלת הנשיאות המתמייחסת אחר הלל: רבן גמליאל, שמעון, רשב"ג, רבי יהודה הנשיא ורבן גמליאל בנו. מיד לאחר משניות אלו שוב מופיע הלל ולאחריו ריב"ז ותלמידיו, ואם כך יש כאן סטייה מן הסידור הכרונולוגי של היחידה. חוקרים שונים הסבירו שהחל מפרק א משנה טז ועד פרק ב משנה ז יש לפנינו 'תחיבה' מאוחרת, הוספה של תת-יחידה הכוללת מספר משניות בתוך היחידה הקדומה יותר לפיה הקבלה והמסירה של התורה עברו ישירות מהלל לריב"ז. התערבות זו בתוך שלשלת המסירה כנראה נעשתה על-ידי גורמים שונים מחוגו של בית הנשיא. מטרתם ככל-הנראה הייתה להדגיש את ייחוסו של בית הנשיא וחשיבותו בקבלה ובמסירה של התורה שבעל-פה.

בפרק ב משנה ד שוב מובאים דבריו של הלל. על-פי *יונה פרנקל*, דבר זה נועד להדגשת חשיבותו של הלל בעולמה של התורה שבעל-פה: גם כמקבל, גם כמוסר לאחרון המקבלים (ריב"ז) וגם כראש בית הנשיאים שהם כולם צאצאיו. ואולם, בעדי הנוסח הטובים של המשנה הנוסח כאן הוא 'ר' הלל' ולא 'הלל' סתם, ועל-כן יש שהציעו שהמאמרים בפרק ב משניות ד-ז (או לפחות חלקם) לא נאמרו על-ידי הלל הזקן אלא על ידי 'ר' הלל, נכדו של 'ר' יהודה הנשיא, והם המשך התחיבה מבית מדרשם של הנשיאים. ואם כך, גם הלל, כמו שאר התנאים ביחידה, מופיע בפרק פעם אחת בלבד, במקומו הכרונולוגי.

כפי שאמרנו, יחידה זו באה לבסס את סמכותה של התורה שבע"פ ואת סמכותם של חכמים. ישנו מתח מסוים בין ההדגשה של המשנה שהחכמים השונים קיבלו את ההלכה מרבותיהם, במסורת העוברת מדור לדור, ובין ההמשך 'הוא היה אומר', פתיחה למאמרי מוסר וחכמה שהחכמים אמרו מעצמם, ללא קשר לקבלה ולמסורת. על-פי *פרנקל* דווקא על-ידי מתח זה רצה העורך של היחידה להדגיש כי בקבלת התורה לא נכללים רק ההלכה, הפסיקה, הלימוד, ההוראה והדין אלא אף דברי המוסר העוסקים במישורים האישיים, המשפחתיים והחברתיים וכי יש התאמה ושוויון בין התחומים. התנאים, אבות העולם, הם מקור הסמכות ההלכתית והם מתווי הדרך לחיים המוסריים. *עמרם טרופר* הציע הסבר אחר למתח הזה בין 'הקבלה' המרמזת דווקא לתחום ההלכתי ובין התוכן העוסק דווקא במוסר. לדבריו, הצורה המתמייחסת לקבלה ומסירה של התורה ממשה בסיני מאששת את המסורות ואת ההלכה החז"לית. ואילו התוכן מספק הצדקה אחרת לקבלת המסורת החז"לית דווקא: התוכן של מסכת אבות מתאר את נתינת התורה בסיני מהקב"ה, כאשר הקב"ה תומך בקיום התורה ונותן שכר למקיימים ולומדים אותה על-פי חכמים.

רבן יוחנן בן זכאי הוא אחרון המקבלים הנקשרים בשרשרת מסירה ישירה עד משה. הוא מעמיד חמישה תלמידים ואומר להם: 'צאו וראו'. הייחוד בניסוח זה בולט על רקע מגמתה של היחידה כולה ובמיוחד בהשוואה לדבריו של רבי במשנה א שהתייחס אף הוא לאותה שאלה. בעוד דבריו של רבי מנוסחים בתבנית הרגילה "רבי אומר איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם", ריב"ז שולח את תלמידיו לחקור לבד: "צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם". הדברים שחמשת תלמידיו של ריב"ז גילו ואמרו הם הבסיס לסוף היחידה הזו (עד משנה יד). בהתבסס על אותה מסורת שקיבל ואף מסר להם, ריב"ז שולח את תלמידיו לדרך חדשה, וייתכן שיש כאן רמז לכך שמכאן ואילך אין רק 'קבלה' ומסירה, אלא גם יציאה, חקירה, חיפוש וחדוש, הנשענים על יסודות איתנים של מסורת המגיעה עד משה רבנו.

פוסט טראומה משפחתית בת *על פי* עניים

שבת פרשת "קדושים" נצרכה בלב משפחתנו, (כנראה לנצח), כפרשת בר המצווה של נכדנו האהוב גאי. באותה שבת, לפני שלוש שנים עלה הנער - בר המצווה לתורה וקרא להפליא את פרשת השבוע וההפטרה.

מיד לאחר שסיים את הקריאה "נפתחו ארובות השמיים" וגשם בלתי פוסק של טילים ורקטות נורו על עוטף עזה והסביבה. (הנה קטע מהאינטרנט על אותה שבת – ה- 5.5.19).

להלן, חלק מהכתבה שפורסמה בעלון השבת שלאחר אותה שבת מורכבת.

בר מצווה "מהסרטיס"

לכל ילד יהודי, בהגיעו לגיל 13, חוגגים בר מצווה.

מעטים מאד הילדים "הזוכים" לקיים אירוע חגיגי זה באווירה מיוחדת כל כך, כפי שזכה גאי – נכדנו האהוב, בשבת האחרונה.

עוד בטרם שכנו מטחי הסוכריות שטווחו אל הנער מירכתי בית הכנסת, וכבר היה מי שדאג ברשעות ובחוצפה רבה "להחליף את החימוש" למשהו רציני וכבד הרבה יותר, מלווה במוזיקה צורמת ורעשנית של "צבע אדום" ובקול שריקתם החד והצורם את האוזן של מיירטי כיפת הברזל.

והנער, שרק דקות ספורות קודם לכן היה על "גג העולם", ירד מהבמה עטור תחושת התרוממות רוח ותהילה לאחר שהפליא בקריאתו בקול רם, צלול, בטוח וחזק, וכבר נדרש לחפש מחסה לגופו ומזור לנפשו.

נדמה שקשה מאד למצוא הגדרה טובה וברורה יותר למונח "דיסוננס" מהמציאות ההזויה והבלתי נתפסת הזאת.

ואף על פי כן, ולמרות "הסביבה העוינת", גאי עמד על דעתו שיש להמשיך בתוכנית השבת כפי שתוכננה ולקיים אותה כסדרה וכהלכתה.

קיימנו את סעודות הצהריים ואת הסעודה השלישית באולם חדר האוכל בחברת כל הקרואים שבאו מרחוק ומקרוב, ומילטנו את עצמנו ללובי המוגן יותר בכל פעם שאזעקת "צבע אדום" ניסרה את חלל האוויר.

גאי קרא את דרשת בר המצווה, גם הפעם בקול רם ובוטח וזכה לחיבוק, לחיזוק, ולאהבת כולם.

+

ולכשיתפזר העשן מעל הסבב הזה, (שכבר קשה לספור אותו) והחיים יחזרו אי"ה למסלולם הרגיל, לתמיד תיזכר לגאי ולכולנו בר המצווה החגיגית והמיוחדת הזאת שכל כך מעטים זוכים בה.

מזל טוב והמון ברכות לנכד האהוב והמיוחד הזה.

מסבא וסבתא הגאים בך מאד,

הפעם, עשינו תיקון לאותה חגיגה. ערכנו אותה "בבית התפילה המשפחתי" - על הדשא שלפני ביתם של עמוס ובוקי. הקהל היה אמנם מצומצם יותר, אך גם עובדה זאת לא פגמה כלל בהתרגשות שאחזה בנו "לשחזור" השמחה, והפעם, ללא אותם רעשי רקע בלתי נסבלים.

קריאתו של גאי הייתה יציבה ובוטחת ובקול שהתחלף בינתיים לקול גברי, כראוי לעלם מתבגר בן 16 שנים. לכולנו נדמה היה שאכן, ניקינו מעצמנו את הטראומה הזאת.

ברכותנו החמות מלוות אותך בדרכך המיוחדת ומאחלים לך שתדע רק טוב.

דנ'

"הילדים fe יונה" חולאים fe יומולדת צולף

יונה (רוזנטלר) שלנו, ליוותה אותנו כחמש-עשרה שנה. עבור חלקנו היא היתה המטפלת מכיתה א' ועד י"ב! תופעה נדירה מאד בקיבוץ. ועליכם לזכור כי באותם ימים המטפלת היתה אמא של ממש: היא דאגה לארוחות, למקלחות, להתאמת הבגדים בכל עונה, כביסתם וקיפולם, להליכה למרפאה, וכמובן גם לחיים "הרוחניים" והרגשיים שלנו: הפעלות שונות, שיתוף פעולה עם ההורים ומחנכות הכיתה, סיפור לפני מנוחת-הצהריים, ובעיקר תשומת-לב אישית לצרכיו של כל ילד.

בטוחה אני שלכל אחד ואחת מאתנו יש פינה חמה מאד בליבו ליונה. לבקשתה חגגנו עם רוב "ילדיה" (שהיום הם כבר בני למעלה משישים, סבים וסבתות בעצמם!) יום הולדת עגול ליונה בבית משפחתנו במיתר. ואולם, נאלצנו לשנות תכניות כי באותו יום התקיימה ברית-המילה של נין נוסף שנוולד ליונה בשעטו"מ כמתנת יומולדת...

בהתייעצות עם יונה לא ביטלנו את המפגש. צילמנו את האירוע, ערכנו לה אלבום וסיפרנו בשבחה ללא סוף. אנו מאחלים ליונה ולכל משפחתה המורחבת הרבה נחת ושמחות, בריאות, שלוה ואושר.

מתוך הספר שהוגש ליונה, אנו מביאים כאן את סיפוריהם של שניים מבני טיפוחיה: אורן ברנע ושאול גינזברג (אח של...).

לאה ארל'ק'

החיוך שמור לי

יונה ואנחנו מתבגרים, הזיכרונות המשותפים הולכים ושוקעים, ואני מנסה לחלץ כמה פיסות.

מודדים בגדים במחסן בגדים: המחסנאית, יונה כתחליף לאימא, ואני.

אני בגיל ההתבגרות, הבלורית ארוכה, הגיינס צמוד למעלה מתנפנף למטה. המחסנאית מוציאה חולצה משובצת כחולה כמעט חדשה, ויונה פוסלת. "תחפשי משהו צהוב, משהו בולט, ואת הכפתורים למעלה לא צריך". יונה מחייכת אלי. מוזר שאת החיוך שלה אני הכי זוכר. יש חיוך ששמור עקרונית רק להורים. זה החיוך כשהם מסתכלים על הילד שלהם, כשהוא קצת מפשל. החיוך מבהיר לנו שאוהבים אותנו כמו שאנחנו, עם החסרונות שלנו. יונה שומרת את החיוך הזה לי.

היום הראשון של מלחמת "ששת הימים". אנחנו במקלט שצמוד לבית כולל כחול. הדרגש שלי ליד הכניסה המערבית, צמוד למדרגות. יש כמה בומים ואני בשקט מקבל החלטה: פזית, הכלבה שלי, נמצאת בין הברושים שצמודים לבית כולל ורוד, לא רחוק מפתח המקלט. אחרי שתי דקות אני בחזרה במקלט, עם הכלבה. יונה מתפוצצת ושוטפת אותי על חוסר האחריות, חוסר שיקול הדעת ועוד ועוד.. אני לא לגמרי מוטרד, יודע שהכעס עוד מעט ישקע והחיוך של יונה, ששמור לי בכל עת, יתפוס את מקומו.

כן, אני יודע שהחיוך הזה לא רק שלי – הוא שלנו.

אורן כנען

"אמי" הגנרלית

אמרו לי אתם חבריי, אצל מי השתתפה "המטפלת" בסיום קורס צבאי? הסכיתו ושמעו!

הוריי העריכו מאוד את יונה תבדל"א ומיכה ז"ל, על מסירותם הרבה לחינוך ילדי סעד בכלל, ואת קבוצתנו ואותי בפרט.

אינני זוכר איך התגלגלו העניינים ואת פרטי האירוע בדיוק, שהרי בתקופת ילדותנו ובגרותנו מעטים החזיקו מצלמה צמודה ורק יחידים הלכו איתה צמוד לאירועים.

לפני 45 שנה סיימתי קורס קציני שריון. הטקס התקיים ברפידים, עובדה שהצריכה נסיעה באוטובוס (לא ממוזג כמובן) במשך כחמש שעות לכל כיוון. בגלל מגבלת התחבורה ותלאות הדרך נאמר לנו שרק ההורים רשאים להגיע. והנה, כשעה לפני פתיחת הטקס, בהשתתפותם של מפקדים בכירים בצה"ל, יורדים מהאוטובוס ברפידים הוריי - בליווי צמוד של יונה ומיכה! אני זוכר עד היום את מבוכתי מצד אחד ואת התרגשותי והתרשמותי מצד שני, מהמאמץ שהם עשו. אינני זוכר מי תיאם את השתתפותם של יונה ומיכה באירוע. אינני יודע מה הניע אותם לגייס את הכוחות לשם השתתפות באותו טקס סיום. אולי פשוט רצו לוודא שאני אכן מסיים את הקורס 😊. מאז קראתי בליבי ליונה "אמי הגנרלית".

התגלגלו העניינים כך שגם אני וגם אמי זכינו לטיפול המסור של יונה. בביקוריי בבית שקמה, שוחחתי רבות עם יונה על זיכרונות וחוויות משותפות, הן של "הילדים של יונה" והן זיכרונות אישיים ופרטיים יותר. לא זכור לי שדיברנו ושוחחנו על השתתפותם בטקס המוזכר, אך זכור לי בהחלט שיונה דיברה באהבה על "כל ילדיה" וגם על כאלו שהיו אתנו רק לתקופות קצרות.

like אינגבר

הסמיכות שבין יום הזיכרון ליום העצמאות, אינה פשוטה והיא מהווה חלק בלתי נפרד מהזהות שלנו. ביום הזיכרון אנו מספרים את סיפורם של הנופלים והנופלות, חשים בעוצמה את הכאב, השכול וההקרבה ומוקירים את הזכות שהותירו לנו הנופלים לחיות כאן בחופש ובגאווה. החיבור שבין יום הזיכרון ויום העצמאות מדגיש ומעצים את העובדה שעל אף המלחמות, הצער והאובדן, אנו חברה חופשית שרוצה לחגוג ולשמוח. מחר נחגוג יום העצמאות, יום התקומה של המדינה שלנו, ועלינו החובה, מתוך אותה הזכות שהשאירו לנו הנופלים, להמשיך בעשייה, לשמוח ביצירה, לחבר עבר, הווה ועתיד ולחגוג את עצמאותנו.

קייטרינג

בשבוע האחרון החל לפעול "קייטרינג יהלי" ולספק לנו את ארוחות הצהריים שלנו ואוכל בהזמנה לשבת. אנחנו לומדים יחד את השינוי ואת העבודה מול הקייטרינג. אני יודעת שלחלקכם השינוי והמעבר אינו פשוט ואנו פועלים כדי להנגיש את ההזמנות כך שתוכלו לבצע את ההזמנות בדומה למה שהיה נהוג עד היום. ההסתגלות לשינוי תערך ככל הנראה מס' שבועות. בחודש הקרוב אנו עוקבים מקרוב, בשיתוף קייטרינג סעד, אחרי ההתנהלות וההטמעה של "קייטרינג יהלי". אורי דואג להתאים את המנות עבורנו וגלית מזמינה את כל מי שזקוק לעזרה בהזמנות לשבת, להגיע למשרדי קייטרינג סעד ולבצע את ההזמנה בסיוע של המשרד. אני מקווה שבמהרה ההזמנות תהיינה פשוטות יותר ונוכל להמשיך וליהנות ממזון איכותי וטעים בחדר האוכל שלנו.

חדר האוכל

לצערנו המזגן המרכזי בחדר האוכל הפסיק לעבוד עקב תקלה במדחסים. מערכת המיזוג בחדר האוכל ישנה מאוד ובשנים האחרונות ביצענו תיקונים חוזרים במערכת. אנו פועלים במרץ על מנת למצוא פתרון יעיל, נכון ומהיר שיאפשר לנו את מיזוג האוויר בחדר האוכל לעוד שנים רבות קדימה. בעוד כשבועיים, נתחיל בשיפוץ רחבת ההגשה של חדר האוכל שיכלול את החלפת התקרה באזור ההגשה. בימים אלה, עקב צרכי בטיחות, ייסגר חדר האוכל לארוחת הצהריים ותתבצע חלוקת אוכל בקומה התחתונה. לקראת תחילת העבודות תצא הודעה מסודרת הכוללת את תאריך תחילת השיפוץ ומשך הזמן שייערך וכן פרטים על אופן חלוקת האוכל.

רכב

נשאלנו על ידי חברים לגבי הורדת המחיר לק"מ בעקבות הורדת מחיר הדלק עליה בישר שר האוצר בחצי שקל ולהלן התייחסותנו - בעלון פרשת "תזריע" פרסמנו לגבי עליית מחיר הק"מ ברכבי סידור הרכב לאור עליית מחירי הדלק בחודשים האחרונים. התחשיב בוצע לפי עליית המחיר בחודשים ינואר ופברואר והערכה זהירה לגבי העלייה בסוף חודש מרץ. לצערנו יום לאחר פרסום ההודעה בעלון התבררנו על עליית מחיר גבוהה הרבה יותר. לשמחתנו ההורדה שבוצע ע"י משרד האוצר מכסה על הפער שנוצר, כך שלעת עתה לא יתבצע שינוי במחיר הק"מ. נמשיך לעקוב אחרי שינויים המחיר בחודשים הקרובים ונעדכן בהתאם לצורך. ענף הרכב שואף לאיזון ואינו מסובסד מתקציב הקהילה ואנו פועלים בכדי להשאירו כך.

חג עצמאות שמח ושבת שלום,

ערן

[illegible]

מבט על פניו

גזר

לשמחתנו הרבה אנו מצליחים במאמצים מרובים להשיג את השטחים ולעמוד בתוכניות השיווק. ערוצי השיווק לרוסיה נמוכים מהצפוי וזאת בעקבות המשבר עם רוסיה, אך עדיין ישנם ערוצים פתוחים ואנו באמצעות "תוצרת הנגב" – חברת השיווק שלנו מנצלים אותם. בשוק ארה"ב המחירים בינתיים ברמה טובה וכך גם בשוק המקומי. הכמויות הצפויות לעונה הבאה נמוכות משמעותית. המשמעות היא חוסר יעילות של מערכי האריזה בארץ. כיוון שזהו המצב, אנחנו פועלים אל מול גורמים שונים על מנת להגיע לשיתופי פעולה שמשמעותם בסופו של יום יותר גזר שיארז בבית האריזה כאשר השיטה היא שיטת הקונסיגנציה כלומר בית האריזה לא יקנה את הגזר אלא הגזר יישאר של החקלאי שישלם לבית האריזה על שירותי האריזה ויקבל את התקבולים מהשוק.

המהלך הינו מהלך כולל של כלל השחקנים ב"תוצרת הנגב", המהלך הוא מהלך הכרחי אך אינו פשוט כלל וכלל. חגי ממשיך ומוביל את הצוות בהמשך תהליכי ההתייעלות והיצור השונים.

מהדרין

לאחר עבודה משמעותית מול מנכ"ל "מהדרין", שאול שלח, הגענו השבוע להסכם על סיום המחוייבות ההדדית בנושא שיווק הגזר. במסגרת סיום ההסכם, בטלות ההתחייבויות ההדדיות ונפרעת ההלוואה אל מול "מהדרין" (מנגד לקחנו הלוואה בתנאים טובים יותר). מדובר במהלך משמעותי מאוד הקשור הן ליכולת השיווק של הגזר ע"י "תוצרת הנגב" והן למבנה וגובה החוב של "גזר סעד" וקיבוץ סעד. למהלך היו שותפים רבים ואני מודה לכל העוסקים במלאכה בנושא. ההסכם להפסקת ההתקשרות נחתם בהסכמות וברוח טובה ואני מבקש מכאן להודות למנכ"ל "מהדרין" ולצוות שלו על הרוח והדרך בה הלכנו לאורך כל התקופה, גם אם לא הסכמנו על הכל בסופו של דבר, הדברים נוהלו לטובות הארגונים וברוח טובה.

שיעבוד

אני שמח לבשר שבמסגרת שלב ב' של רה-ארגון החוב הפיננסי שעסקנו בו בחודשים האחרונים, הגענו להישגים משמעותיים מבחינה מימונית. במסגרת התהליך ניהלנו בחודשים האחרונים מכרז להורדת עלויות הריבית על הלוואה קיימת שנוהלה ב"משקי הנגב". במכרז השתתפו מספר בנקים ובסיומו הצלחנו להשיג חיסכון ניכר של כ-1 מ' ש"ח בעלויות הריבית על פני שנות הלוואה. הישג נוסף במסגרת המהלך היה הסרת השיעבוד השוטף של הבנק מתאגיד האחזקות, מהלך שמצטרף גם להסרת השיעבוד מ"תאגיד הגזר" שארע בשבועות האחרונים.

ללא ספק מהלכים אלה הינם אבן דרך משמעותית בחיזוק תאגיד האחזקות ושיפור חוסנו הפיננסי. בהזדמנות זו יישר כח לניסן בצלאל סמנכ"ל הכספים שלנו ולאורן צרפתי הגזבר שמובילים את המהלכים הללו.

פופלי

כפי שנציג בסיכום שנת 2021 הענף מציג שיפור משמעותי ועומד בכלל היעדים שהגדרנו עבורו אם כי עדיין מדובר בהפסד. אין ספק שהשנתיים האחרונות היוו אתגר משמעותי מאוד לענף ולמרות משבר הקורונה הענף בהובלת צביקה שנפלד מציג שיפור משמעותי שעליו אפרט כמובן בהצגת התוצאות הכלכליות. יחד עם זאת צביקה ביקש לסיים את תפקידו ולפנות לאתגרים אחרים. צביקה יסיים את עבודתו בפופלי בסוף חודש יולי. דירקטוריון תאגיד האחזקות יתכנס בקרוב לדון על המשמעויות ואופי ההפעלה של החברה בעתיד.

כרמל הלפרין